Ч. 8. Второк 26 (13) січня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Соймъ краєвий.

Докінченє 64-го засїданя I. сесиї IX. періоду.

На суботнїшнім вечірнім засїданю, яке розпочало ся о год. 8½, вела ся дальша дискусия над I. і II. рубрикою краєвого буджету на рік 1910.

П. Т. Старух обговорював насамперед справу соймової реформи виборчої, а відтак жалував ся на упослїдженє руского язика в Соймі і Виділї краєвім. Піднісши з черги потребу не тільки соймової реформи виборчої, але також до рад повітових і громад, обговорював обширно господарку бережаньскої ради повітової, котрій закинув велику марнотратність. Кінчачи свою промову, відкликував ся бесїдник до Є. Е. п. Намістника, щобн пильновано лїсового закона з р. 1853 та аби по мисли порученя Міністерства устроєно склади дерева з державних лісів також в повітах: бережаньскім, рогатиньскім і перемишляньскім.

Член Виділу краєвого п. Онишкевич відповідаючи на промову пос. Ґурского, виголошену на ранїшнім засїданю в справі роздаваня стипендий і протесту в тім напрямі трех деканів краківского университету, замітив, що головною причиною жалоб в тій справі єсть факт, що взірцевих і бідних учеників єсть о много більше як стипендий. Піднїсши відтак, що Виділ краєвий при роздаваню стипендий не поступає зовсїм стороннично, заявив, що поміч і вказівки професорских кругів для Виділу краєвого дуже цїнні, але мимо того вязати его не можуть.

По промові ще п. Кендзьора приступила палата до подрібної дискусиї і приймила рубрику I. без зміни.

В подрібній дискусиї над II. рубрикою (заряд краю) забирав голос п. Т. Сарух і п. Куровець, жадаючи візваня Виділу краєвого, аби утворив відповідний етат для переводженя кождого року люстраций господарки рад повітових і громад і предложеня відповідного проєкту на найблизшім соймовім засїданю. В тім дусї поставив бесїдник відповідну резолюцию.

Позаяк на сали не було комплєту, то Є. Е. п. Маршалок замкнув засїданє о год. 11¼ в ночи, назначуючи слїдуюче на вчера рано.

65. засїданє I. сесиї IX. періоду.

Вчерашнє засїданє сойму відкрив п. Маршалок по год. 11 в полуднє.

Перед приступленєм до дневного порядку відчитали секретарі внесеня, петиции і зголошені інтерпеляциї.

З черги по відісланю в першім читаню до правничої комісиї справозданя Виділу краєвого в справі утвореня суду повітового в Закопанім, вела ся дальше подрібна дискусия над буджетом на р. 1910.

По принятю без зміни руб. II. (заряд краю) ухвалила палата на внесенє п. Меруновича передати резолюцию, поставлену п. Куровцем на суботнїшнім вечірнім засїданю, громадскій комісиї з порученєм, аби зложила о нїй справозданє рівночасно зі справозданєм о дїяльности департаменту Виділу краєвого. Відтак відкрив п. Маршалок загальну дискусию над руб. III. (справи санїтарні).

В дискусиї забрав перший голос посол Куровець.

Бесїду свою закінчив п. Куровець поставленєм слїдуючих резолюций: 1. взиває ся Виділ краєвий, аби в случаях виставленя урядових сьвідоцтв убожества, де стяганє коштів лїченя з недужого могло би захитати его рівновагу маєткову, кошти ті стягнено з фонду краєвого; 2. поручає ся Виділови краєвому, аби застановив ся над будовою двох санаторий людових і здав з того справу в найблизшій сесиї; 3. взиває ся правительство, аби зі взгляду на публичну безпечність, приступило до заложеня

8.

Зрабованє „Реґента“.

Сьміховинка — М. Блянка.

(Дальше).

— Лиш з трудом дало ся менї наконець — розповідала Кеті дальше — успокоїти тата, бо прецї непорозумінє мусїло би було викрити ся, скоро у нас нїчого не знайшли. Ревізия, як понятно, позістала без успіху, але тодї заявив старший комісар, що диямант мусїли ми вже давно сховати і длятого обставав при тім, щоби тата забрати в собою. Він показав навіть судовий приказ арештованя. То мусїла я татови пояснити. Але він не хотів іти, ставив опір, хоч і як я договорювала єму, щоби не робив того. Длятого вхопили его наконець оба полїцаї, сковали зелїзним ланцухом і повели з собою. Менї зараз вимовили й помешканє в готели. В моім страху я зараз зателеґрафувала до тебе. Ох, якаж я бідна, яка нещаслива!

— Ще так дуже зле не єсть! — потїшав єї Віктор. — Можеш менї вірити, що тота похибка ще нинї викриє ся. Та й у Франциї не так легко засуджують невинного, а невинно можуть прецї кождого арештувати. Насамперед пошукаю для тебе инший готель, а відтак піду до комісаря Фалльота, а проче вже знайде ся. Чи ви того дня перед полуднем, коли доконано рабунку, були дійстно в Люврі?

— Були.

— І ви нїчого не добачили?

— Нї. Я пішла перша наперед, а тато аж пізнїйше пішов за мною.

— Ну, побачимо, як то було. Але тепер мушу передовсїм постарати ся для тебе о инше приміщенє.

Він побіг чим скорше сходами на долину. Коли відтак ішов оживленими улицями, насували ся єму тисячні гадки на голову. Івана Відемана арештували за рабунок! Розуміє ся невинно! То нїхто лїпше не знав як він, Віктор Боже. Він же прецї міг би був хоч би й в сїй хвили подати справдешного злодія.

Чи мав то зробити, навести полїцию на справдешний слїд? Тодї би вуйка Відемана певно пустили на волю. Але тодї мусїв би стати зрадником товаришів, котрі зробили лиш такого збитка, але нїколи не наміряли допустити ся справдешного рабунку, тодї пропали би для него й тих десять тисячів франків. Остаточно таки би єму й не повірили.

Віктор думав об тім, щоби то стало ся, як би він поки що мовчав. Він мав тодї все ще найбільше вигляду відшукати диямант та й ще відограв би ролю освободителя вуйка. Той би тодї приймив его тим охотнїйше за зятя.

Сам не знав, що єму діяти.

Але ось опинив ся перед готелем Бельві і зараз потім винаймив там комнату. Відтак вернув до готелю „Роаяль“, де застав Кеті все ще проливаючу сльози. Він поміг знов поскладати до куфрів повикидані і поперемішувані річи, казав закликати дорожку і зложити на неї куфри та разом з Кеті поїхав до нового готелю.

*

Нїхто не обовязаний давати вам якісь поясненя. Але що ви як свояк маєте без сумніву право старати ся о противні докази, то можу вам подати до відомости доказовий материял. Розуміє ся, що то лиш чемність з моєї сторони.

Так заявив комісар Фалльо, коли Віктор явив ся в его бюрі і спитав о причини, задля яких Відемана арештовано.

— Я то зовсїм добре розумію. Але годї менї в то вірити, що мій вуйко дійстно допустив ся такого вчинку як той, який єму закидують. Він прецї не розуміє анї слова по француски.

— То ще зовсїм не стоїть вчинкови на перешкодї.

— О скілько менї звістно, то ревізия не виказала нїчого.

— Бо він вже диямант деинде сховав.

— Деж би мав его сховати? Я в Парижи одинокий его знакомий.

Тодї заявив Фалльо острим тоном: Ви не повинні класти на то так великої ваги, бо могло би легко звернути ся підозрінє на вас самих, що ви о тім знали.

— Я готов кождої хвилї ставити ся до розпорядимости.

— Поки що того не потреба.

— А чи можу вам тепер пригадати, що ви були так ласкаві і обіцяли менї подати близші обставини, серед котрих то стало ся.

заведеня для охоронного щіплени перед скаженинною у Львові; 4. служба окружних лікарів має бути зреорґанізована, округи мають бути кождого року люстровані, а справоздання з тих люстраций мають бути поміщувані в справозданю Виділу краєвого; 5. при уділюваню запомог на наукові подорожі для лікарів, має бути подорож витичена, а справоздання з подорожий мають бути уміщувані в справозданю Виділу краєвого; 6. при заключуваню контрактів з Сестрами Милосердія мають бути увзглядновані також рускі монахині. Субвенциї для „Народної Лічницї“ у Львові підносить Сойм з 1000 на 2000.

Пос. Гломбіньский в імени університету львівского підніс жалобу на проволіканє будови університетских клінік. Справа проволікає ся головно тут в краю, но части з вини технічного департаменту Намістництва, так що на пляни треба ждати літами, як і з вини Виділу краєвого, де справа не знаходить тої прихильности, на яку заслугує.

П. Левицкий обговорював санїтарні відносини в громадах сусїдуючих з заведенєм божевільних в Кульпаркові і поставив відповідну резолюцию. Вкінци жадав більшої підпори зі сторони краю для „Народної лічницї“ у Львові.

П. Цюхціньский домагав ся порученя Виділу краєвого, аби до пятьох літ перевів будову дальших павільонів для заразливих недуг.

Член Виділу краєвого п. Бернадзіковский відпирав закиди п. Гломбіньского, піднесені проти Виділу краєвого в справі будови клінік.

П. Старух обговорював довго санїтарні відносини в повітї бережаньскім.

П. Марс підпирав жаданя п. Гломбіньского в справі приспішеня будови клінік в університетскій будові у Львові.

По промові п. Миронюка-Заячука, котрий жалував ся на недостаточне поборюване заразливих недуг в підгірских околицях нашого краю і недостачу Сестер Милосердя гр.-кат. обряду в загальних шпиталях, відложив п. Маршалок о год. $2\frac{1}{4}$ по полудни дальший хід засїданя до год. 5 вечером.

Новинки.

Львів, дня 25 сїчня 1909.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував віцепрезидента суду окружного в Тарнові, І. Добровольского президентом суду окружного в Новім Санчи.

— **З зелїзницї.** З днем 5 лютого с. р. аж до відкликаня буде здержаний рух поїздів особих ч. 327 (відїзд до Галича 7·50 вечером, приїзд до Станислава 8·35 вечером) і ч. 328 (відїзд із Станислава 6·05 вечером, приїзд до Галича 6·52 вечером) на лінїї Станиславів-Галич. — З причини заметелї здержано рух на коломийскій зелїзници льокальній Надвірнянське передміcте-Шепарівцї-Княждвір з днем 23 с. м., як припускають на три днї.

— **Дирекция** учительскої мужескої семинариї в Самборі оповіщує, що прошеня о допущенє до іспиту зрілости в лїтнім речинци треба вносити до дирекциї по конець лютого с. р., а не, як дотепер було, до кінця марта. До поданя треба долучити: метрику уродженя, сьвідоцтво моральности і фізичної здібности до учительского званя, виставлене ц. к. повітовим або шкільним лїкарем та виказ студий, стверджений долученими алєгатами. Услівєм припущеня до іспиту при инших обставинах є укінчений 19-ий рік житя. Одержанє диспензи від віку є виключене.

— **Репертуар руского театру в Дрогобичи.** (Саля гімнастична Початок о год. $7\frac{1}{2}$ вечером).

— В четвер дня 27 с. м. послїднє представленє: Перший раз на нашій сценї „Вільгельм Тель“, драма в 5 діях Ф. Шіллера.

Опісля театр переїзджає до Станиславова.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори окружного відділу „Взаїмної помочи учитель.“ відбудуть ся в Підгайцях дня 1 лютого о год. 9·30 перед полуднем. — Товариство „Руска Бесїда“ в Рогатинї уладжує в недїлю дня 6 с. м. вечерницї з танцями. Дохід призначений на руску гімназию в Рогатинї. — П. Фільомену Лопатиньску заанґажовано на стало на сцену руского театру. — У вчерашній звістцї про померших подана була хибно звістка, що в Серафинцях помер сьвященик Йосафат Велигорский. Помер там господар-хлїбороб, котрого два сини суть сьвящениками: о. Іван в Когус коло Ню-Йорку і о. Матей в Рошневі коло Товмача.

— **В Чорткові** відбудуть ся дня 2 лютого перші заг. збори філїї тов-а „Просьвіта“ з отсею програмою: І) О 9 годині рано Богослуженє в церкві на Вигнанцї. II) О 11 год. збори в салї ради повітової з отсим порядком: 1. Отворенє зборів, 2. вибір президиї, 3. слово делєґата головного Виділу посла дра О. Колесси; 4. привіт делєґатів філїй тов. „Просьвіти“ чортківского повіта; 6. вибір виділу філїї; 7. закінченє.

— **В Горлицях** відбудуть ся дня 1 лютого с. р. о 12 годині в полудне перші загальні збори філїї „Руского Товариства педаґоґічного“, на котрі запрошує ся Вп. о. духовних і Вп. п. учителїв з Лемківщини. Місце зборів вкаже комітет на місци в Горлицях. На порядку дневнім: 1) Поясненє статута, 2) вибір виділу і уконституованє, 3) внесеня членів. — За комітет: О. Ом. Менцїньский, парох в Маластові; Тамко Перейма, управитель школи в Ропици рускій.

— **Карколомний шпорт.** Можна остаточно займати ся й шпортом, але не треба доводити до того, щоби аж кости собі ломити. Коли де на селї хлопцї спускають ся в зимі на ґринджолах, то забава іде як звичайно між дїтьми, а санковий шпорт у Львові не лиш ломить кости самим шпортовцям, але ще й виставляє на небезпечність людий, котрі случайно зайдуть в сторону, де відбуває ся карколомний шпорт. Так було торік, так есть і сеї зими, а коли ще дійстно карку собі нїхто не зломив то лиш длятого, що сегорічна зима мабуть аж сими днями розпочала ся. Але за то було аж 3 случаї поломаня костий. Onогди в стрийскім парку зломив ногу при уживаню санкового шпорту 11-лїтний ученик Констянтин Чадек а 19-лїтний Мечислав Оконїцкий зломив ліву стопу. В обох случаях подала хлопцям першу поміч стация ратункова і відвезла їх до дому. Третою жертвою того шпорту став ся якийсь пан, котрий якраз переходив дорогою, коли якись шпортовець, спускаючись з гори, вїхав на него з такою силою, що зломив єму ногу. Сею жертвою шпорту заняли ся люди, що були в парку і відвезли его до дому. Дивна лиш річ, що нїхто в містї о то не подбає, щоби туди, де відбуває ся карколомний шпорт не ходили люди, або щоби той шпорт не відбував ся там, де люди ходять.

— **Нову комету,** котру відкрили в Йоганесбурзї в полудневій Африцї, а котру відтак виділи в полудневій Італїї, опісля і в північній Італїї добачено також вже й в Гамбурзї і Щетинї, в Берлинї і Кракові. Нова комета має поки що назву „1910 А“ і виглядає, коли дивити ся на неї голим оком, як зьвізда першої величини сильно жовтої краски. Голова еї має ясне ядро, котре сьвітить мов би плянета, а хвіст, котрий видко лиш крізь дальновиди, єсть короткий але красно розвинений і по середині розділений. Комета посуває ся щораз дальше на північ, але сьвітло еї притім слабне щораз більше. Авсеж-таки при яснім погіднім небі можна еї буде в сих днях всюди добачити.

— То дасть ся зробити кількома словами. Рабунок викрито, як звістно, безпосередно по его виконаню і тодї наказано замикати всї виходи. Всї особи, що лишили ся в Люврі, зревідовано з як найбільшою совістностию. При тім не знайдено диявманта у нїкого. З того можна лиш то вносити, що злодїй з диямантом міг якраз ще вийти з будинку. То прецї самі мені признаєте.

Воже потакнув головою.

— Мої розслїди мусїли тому до того стреміти, щоби переслухати людий при виходах. При тім однако показало ся з безсумнївною певностию, що около того критичного часу лиш одна особа вибігла з павільону Денон так скоро, що оно впало в очи, а то був — ваш вуйко пан Іван Відеман.

— А чи то дійстно таки він був той, котрого видїли?

— Арештованого переслухали вже в присутности нїмецкого товмача і він признав ся, що то він був тою особою, на котру служба звернула свою увагу.

— Чи можна би може з арештованим поговорити? То лиш в приватних справах. Его донька в розпуцї. Розуміє ся, що я готов розмавляти з ним лиш в присутности товмача.

— Я можу на то призволити лиш під тим услівєм, що хтось буде сьвідком розмови. Ну, як, годите ся на то?

— А вжеж.

Комісар Фалльо виготовив якийсь формуляр, котрий дозволяв Божерови поговорити з арештованим через пять мінут в присутности якогось урядника, що розуміє по нїмецки.

— А щож треба би насамперед доказати, щоби виробити увільненє мого вуйка?

— То річ дуже проста. Коли поставите менї неоспоримий доказ, що арештований не міг нїяк бути злодїєм, то его в сїй хвили випустять на волю.

— Припустїм, що я би сам відшукав диямант а заразом і доказав, що мій вуйко не міг нїяк там бути, де диямант би знайшов — чи вистало би то?

— Коли то можете, то ваш вуйко вийде зараз на волю а ви крім того заробите ще собі визначену суму десять тисячів франків.

— Дякую вам.

— О, поки що нема ще за що; желаю вам як найлїпшого успіху!

І комісар Фалльо показав ся ще так ввічливим, що відвів Віктора аж до дверий. Але відтак сьміяв ся так, що аж очи заходили єму сльозами.

*

В дорозї до слїдчої вязницї ломив собі Віктор надармо голову над тим, як згризти той твердий оріх, який подав єму комісар до згризеня. Отже в критичнім часї не вийшов нїхто з Лювру лиш вуйко. Всїх, що лишили ся, зревідовано як найдокладнїйше і у нїкого не знайдено диямапту. Отже де подів ся злодїй?

Коли Віктор увійшов через заковану зелїзом браму до слїдчої вязницї, не впав ще анї на волос як виконати сю трудну задачу.

Товмач, котрого з ним післали до розмовницї, був урядником вязничним, котрий давнїйше через кілька лїт проживав в Нїмеччинї. Воздух в келях був стухлий, стіни були вогкі, поміст виложений камінєм. І в таким місци мусїв вуйко Відеман мучити ся!

Бренькіт ключий давав знати, що він іде. В супроводї дозорця вязниць увійшов Іван Відеман. Грубого, трохи череватого чоловічка убрали були в сїрий вязничний кафтан, котрий був дуже тїсний на него.

Він виглядав в нїм так комічно, що Віктор лиш на силу здержав ся від сьміху. Ба, тай вуйко Відеман зачав сьміяти ся, коли побачив свого сестрінка. Его перший гнїв ізза того, що так з ним обійшли ся, проминув і він майже тїшив ся, що так пригода стріпула его в дорозї, о котрій він дома буде міг при столї в реставрациї розповідати своїм приятелям а они здивовані так будуть слухати, що аж роти пороззявляють.

— То красно, що ти прийшов навідати ся до мене — відозвав ся він до Віктора. — Але от що я хотів тобі сказати, то, що они менї жерти дали, то було таке, що й пес би не понюхав. Та й мою табаку менї забрали! Мусиш постарати ся, щоби то було якось инакше. Мушу дістати свою табаку а хоч би тобі прийшло ся й до нїмецкого посла піти!

(Дальше буде).

Щоби ту комету знайти на небі, найліпше єсть держати ся вечірної зорі (планети Венус), котра ще тепер ясним сьвітлом сьвітить на небі а котру видко зараз по заході сонця, коли ще не видко ніякої иншої зьвізди. Отже около пів до 6 год. по полудни на право від вечірної зорі трохи в долині треба шукати згаданої комети. В Берні на Мораві виділи ту комету в суботу вільним оком і доносять, що хвіст єї був може чотири рази так довгий, як місяць в повни і звернений до гори так, що здавало ся, мов би тота комета спадала на землю. Комета посувала ся борзо наперед, о 5 год. 40 м. вечером було єї найліпше видко разом з хвостом а о 5 год. 55 минут щезла она в мраці на овиді. Ся комета не має з кометою Галея нічого спільного.

— **Ватагу фальшівників банкнотів** удало ся прихопити жандармерії в Долині. Вахмайстер жандармскої стациї в Долині п. Гошва, діставши повідомленє, що з Калуша приїхали якісь гості, котрі глядять за живим товаром і заїхали до шинку Мордка Лявбіха, зайшов в супроводі інспектора міскої поліциї п. Вольфельда в ночи з 20 на 21 до згаданого шинку на ревізию, котра увінчала ся незвичайним успіхом. В шинку застав він гостий споживаючих вечеру, котрих нараз взяв ся страшний переполох. Они старали ся передовсім укрити десь чим борше якусь скринку в виді подорожної валізки, що стояла побіч них. Справа небавком виясни̇ла ся. По отвореню скринки показало ся, що була в ній електрична машинка до фотоґрафованя і плити з клішами 1000-коронових банкнотів. В долішній шуфлядці тої скринки знайдено кілька ще зовсім сьвіжих банкнотів поперекладаних бібулками, зроблених так докладно, що навіть вправне око не годне би їх в перший хвили відріжнити від правдивих. Крім того знайдено ще в скриці всілякі инші прилади і фарби, потрібні до фальшованя банкнотів. Машинку ту сконфісковано і відослано опісля до Стрия, де на другий день відвезено також і скованих фальшівників під сильною ескортою.

Переведене наборзі слїдство виказало, що арештовані належать до небезпечної ватаги, котра вже від довшого часу мабуть в цілій східній Галичині допускала ся обманьства підробленими банкнотами, головно на шкоду селян на ярмарках і торгах. Арештовані називають ся: Зеліґ Лянґнер, властитель дому розпусти в Болехові, Лейба Зеліґер з Болшівців, Нухим Коп з Довжки і Мошко Адлер із Станиславова — як видимо самі вибрані сини Ізраїля. Проводирем тої ватаги був згаданий Нухим Коп, котрий недавно тому приїхав з Америки і звідтам привіз згадану машинку. Із знайдених при них записок виходить, що они фабрикований „товар" продавали по 50 процент і то лиш в тім случаю, коли удало ся такий банкнот в курс пустити. Здаєсь, що тоті злочинці мали в Долині спільників, котрі з готовим товаром їздили по торгах і ярмарках та платили тими банкнотами за худобу.

— **Процес Боровскої.** Вельми характеристичні, ба по части сензацийні були зізнаня дальших сьвідків. Др. Тадій Домбровский, конципієнт в канцеляриї адвоката Левицкого, розповідав, що бачив, що відносини межи Левицким а Боровскою стали були дуже сердечні і длятого сказав навіть одного разу до Левицкого: Здає ся мені, що Боровска щось до вас відчуває. На то відповів Левицкий: То лиш вам так здає ся. В кілька днів опісля жалував ся, що Боровска належить до него, забирає єму час, переслідує єго своєю любовію і т. д. Одного разу при кінци цьвітня чи з початком мая Боровска прийшла була до канцеляриї. Левицкий, котрий був своїм кабінеті, зачувши голос Боровскої, втік з канцеляриї задними сходами. Боровска довідавши ся, що меценаса нема, заявила, що зажде на него. Коли скінчили ся години урядові і Домбровский хотів вийти разом з Боровскою, она просила, щоби він єї замкнув в канцеляриї а она зажде на меценаса. На то — каже Домбровский — я не згодив ся і заждав з нею ще яких 20 мінут. По якімсь часі прийшов Левицкий а побачивши Боровску, моргнув незначно на мене, щоби я пішов за ним. Левицкий був очевидно роздразнений, ходив первово по канцеляриї і докоряв мені, що я задержав Боровску та не хотів з нею розмавляти. Коли видів, що не уйде розмови, взяв бравнінґ і сховав єго до кишені. Я запитав єго, що то значить, а він відповів, що по Боровскій можна всего сподівати ся.

По сім вернули оба до канцеляриї а Левицкий запитав остро Боровску: Чого собі бажаєте? Боровска відповіла: Хочу говорити з ним кілька слів сам на сам. Левицкий заявив, що на то не згодить ся, що не має ніяких тайн перед своїм конципієнтом і що може говорити. Боровска заявила тоді, що прийде иншим разом. Левицкий — каже Домбровский — розповідав мені, що Боровска носить ся з якимсь наміром, як припускав, з наміром застріленя Дашиньского. Говорив, що знаходить ся в прикрім положеню і мусить дуже на себе уважати, бо кілька хвиль розмови з Боровскою сам на сам може єго запутати в карний процес. Тому не хочу говорити з нею без сьвідків.

Дальший сьвідок Стефанія Ясіньска, мундантка в канцеляриї др. Левицкого, зізнавала, що канцелярия др. Левицкого ішла добре, давала значні доходи і Левицкий носив ся з гадкою купити собі якусь посілість ґрунтову і господарити на ній. Відносини Боровскої до Левицкого не були звичайні. Боровска приходила вечером до бюра. Левицкий диктував їй свої письма і міг послугувати ся нею яко мундантою. Раз відобрав лист від Боровскої в бюрі і прочитавши єго, подер. Ми — каже Ясіньска — позбирали кусні і склеїли. Лист той зачинав ся від слів: Так мені, прийди до мене!... Коли сьвідок каже, що Боровска дня 2. мая запросила Левицкого на обід до Поллєра, на то відзиває ся Боровска: Не я запросила, але Левицкий сказавши, що такий красний день, запросив нас на обід. — Предсід.: Ах, то така дрібничка! — Боровска: То не дрібничка, мушу боронити ся. Як би я сгоубила, то згордостию би признала ся до того. — Ясіньска розповідала дальше, що Боровска говорила їй, що любить Левицкого а він єї обріхує і тепер зовсім иньший для неї. Казала, що має право до житя і щастя а він єї відпихає.

Телеґрами.

Відень 25 січня. В міністерстві скарбу відбула ся вчера під проводом шефа секциї анкета в справі видання приписів виконуючих о оплатах шинкарских в звязи з законом ухваленим в 1905 р. котрий входить в житє в 1911.

Париж 25 січня. Богато мостів треба було замкнути для руху з причини обави, що завалять ся. В декотрих улицях вода стоїть на пів метра високо. В Шальон сір Марн 100 домам грозить заваленє. З инших міст доносять о значних шкодах, яких повінь наробила.

Париж 25 січня. Загально запанувала обава, що теперішна повінь Секвани перевисшить грізну повінь в 1876 р. Прибережні бульвари Пассі і Жавель стоять під водою. Ряд улиць залила вода. Около 200 осіб єсть відтятих від сьвіта. Палата інвалідів єсть в небезпечности. Около 2000 осіб з охрестности втекло до Парижа. Вода добула ся також на бульвар Вальмі, заливаючи помешканя в призємі і замикаючи в них 600 осіб. В найбільшій небезпечности єсть положене на полудни передмісте Іврі, де завалив ся 5-поверховий дім.

Петербурґ 25 січня. „Нов. Время" полємізуючи з бесідою намістника Бобржиньского в галицкім соймі, пише між иншим: Тепер виясняла ся зовсім точка погляду на справу росийску в Австриї. Власти у Відни і Львові уважають за можливе заперечувати зовсім росийску народність в Австриї і накидати силою малоросийскому населеню назву Русинів. Завдяки Бобржиньскому довідаємо ся, яке становище займе польска публика в трох частях супротив єго висказів.

Петербурґ 25 січня. З порученя міністра війни Сухомлінова сконфісковано книжку, в котрій містила ся відповідь на ревеляциї ґен. Куропаткіна, мимо того, що книжка та була випечатана лиш в обмеженім числі примірників і розіслана лиш визначним бюрократам. — На головний почті вкрадено ровер і пачку з важними документами, адресовану на руки Столипіна і єго помічника Крижановского та ґубернатора Зіновєва.

Константинополь 25 січня. В палаті послів заявив великий везир в справі кретийскій, що Туреччина признасть Креті як найширшу автономію, однак буде берегти свої права і не позволить, щоби чужі держави мішали ся до справи Крети.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел минутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2^{30}**, 5·50, 7·25, **8^{55}**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 1·45, **8^{40}**, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2^{15}**, 5·40, 10·30.

З Черновець: **12^{20}**, **5^{45}***), 8·05, 10·20*), **2^{05}**, 5·53, **6^{40}**, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче":

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 1^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9^{44}, 6^{29}*), 11^{55}*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9^{28}, 6·13*), 11^{39}*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}.
„ 1/5 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від 3/5 до 12/9 10^{10}.

Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польські апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педагогічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Наукое. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительської в Коломиї (Народ. Дім) і у всіх книгарнях в краю.

І. Образкові книжочки для дітий.

Дітвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелі дітий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Літною порою, опр. 150 К.
Діточі загадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелі чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

ІІ. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. І. і ІІ. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. І. і ІІ. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр 50 с., опр 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. І. бр 40 с, опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. ІІ. бр 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч І. і ІІ. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокоруда: Спомини з Атен з ілюст. бр 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї. ч. І. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї ч. ІІ. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. ІІІ. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустині Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і его славні подвиги, бр. 16 с.

ІІІ. Книжки для шкільної молодіжи і для народу.

Молитвеник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дітий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордієнко: Картагинці і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Дніпрова Чайка, Кова-Дерева (діточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-українського письменства від XI.—XVIII. століття, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Із Спілка: На чужині, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю ліліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Сангвінаі, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвітів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дівчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Короленский: Дві могилі, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлійскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капці, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлійского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глібів: Байки, бр. 10 с.
Історня куска хліба (з француского), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплінґ: В Джунґлях, бр. 1 К опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяра, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулівера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з француского, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка".
„Дзвінок", брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок" „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом І. Надопица. (Телефон ч. 527).